

Coen van Vlijmen speelt Napoleon als diehard fan

Vijf kaarten uit het esoterisch kaartspel Tarot dienen als structurelement van een theaterproject in vijf delen over het leven van Napoleon Bonaparte (1769-1821). De initiatiefnemer van dit prestigieuze project is Coen van Vlijmen, diehard Napoleonfan. Voor het eerste deel, 'Napoleon, de gehangene', schreef hij de tekst en nam hij de rol Napoleon voor zijn rekening.

Ergens in zijn jeugd werd Van Vlijmen gegrepen door het leven van de machtswellustige kleine Corsicaan. Hij reisde zelfs af naar St. Helena, de plek waar Napoleon zijn laatste jaren in ballingschap doorbracht en waar hij ook stierf.

Met een monoloog neemt de hoofdpersoon ons mee naar St. Helena waar hij zijn memoires schrijft en terugblijkt op onder meer zijn veldslagen en zijn liefde voor zijn vrouw Sophie. Dit alles afgewisseld met van Vlijmens eigen ervaringen. Het toneelbeeld is een fauteuil, een

Napoleon, de gehangene. Tekst en spel: Coen van Vlijmen. Regie: Hans Rikken. Gezien: 2 oktober Piramide van Austerlitz, Woudenberg. Ook nog te zien 8/10 Theater Achterom Hilversum. www.bestybalcombe.co.uk

grote kast met oude huisraad waarin kannen met water staan die Van Vlijmen telkens uitschenkt in een gietijzeren bad. Napoleon blijkt namelijk erg van in bad gaan te hebben gehouden.

Verschillende verkleedpartijen en muziek geven de voorstelling vaart, al maken ze de sprongen in tijd niet altijd even zichtbaar.

Dit stuk is niet vanuit een kritisch perspectief geschreven. Laten we niet vergeten dat Napoleon jarenlang ons land heeft bezet. We zien geen figuur vol schuld en berouw, eerder een klager met weinig gevoel voor zelfreflectie. Op St. Helena kreeg Napoleon contact met de Engelse familie Balcombe. Die had een dochter, Betsy,

die als een van de weinige familieleden Frans sprak. Napoleon kon goed met haar opschieten. Van Vlijmen maakt echter van deze relatie eentje van een geile bok die een dertienjarig meisje probeert te versieren. Als je dan nergens hoort dat hij miljoenen mensen de dood heeft ingedreven in zijn machtswellust, dan maakt hem dat niet sympathiek. Intrigerend is wel hoe Van Vlijmen alle facetten van gespeelde emoties van zichzelf en Napoleon laat zien. Soms is zijn spel te groot en niet evenwichtig. Vlijmens persoonlijke belevenissen zijn het grappigst. Hopelijk komen er meer facetten van Napoleon te voorschijn in de volgende stukken. Ben je als toeschouwer meer geïnformeerd over Napoleon, dan begrijp je de voorstelling beter. Anders kun je 'Napoleon, de gehangene' samenvatten als een leuke geschiedenisles met een lookalike Napoleon.

RUDOLF HUNNIK